Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. kovo 1 d.*

„Apeliacinis skundas — Ribojamosios priemonės Irano Islamo Respublikai — Asmenų ir subjektų, kuriems taikomas lėšų ir ekonominių išteklių įšaldymas, sąrašas — Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 945/2012 — Teisinis pagrindas — Kriterijus, susijęs su materialine, logistine arba finansine parama Irano vyriausybei“

Byloje C-440/14 P

dėl 2014 m. rugsėjo 23 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

National Iranian Oil Company, įsteigta Teherane (Iranas), atstovaujama advokato J.-M. Thouvenin,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Sąjungos Tarybai, atstovaujamai M. Bishop ir V. Piessevaux,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

Europos Komisijai, atstovaujamai A. Aresu, D. Gauci ir L. Gussetti, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusiai į bylą pirmojoje instancijoje šaliai,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas, A. Tizzano, kolegijų pirmininkai R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, D. Šváby, F. Biltgen ir C. Lycourgos, teisėjai A. Rosas (pranešėjas), E. Juhász, J. Malenovský, M. Safjan, M. Berger ir S. Rodin,

generalinis advokatas P. Cruz Villalón,

posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. balandžio 28 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2015 m. rugsėjo 3 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu *National Iranian Oil Company* (toliau – NIOC) prašo panaikinti 2014 m. liepos 16 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *National Iranian Oil Company / Taryba* (T-578/12, EU:T:2014:678, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas atmetė jos ieškinį, kuriuo prašyta panaikinti, pirma, 2012 m. spalio 15 d. Tarybos sprendimą 2012/635/BUSP, kuriuo iš dalies keičiamas Sprendimas 2010/413/BUSP dėl ribojamųjų priemonių Iranui (OL L 282, p. 58, toliau – ginčijamas sprendimas), ir, antra, 2012 m. spalio 15 d. Tarybos įgyvendinimo reglamentą (ES) Nr. 945/2012, kuriuo įgyvendinamas Reglamentas (ES) Nr. 267/2012 dėl ribojamųjų priemonių Iranui (OL L 282, p. 16, toliau – ginčijamas reglamentas), tiek, kiek šie aktai susiję su apeliante.

Ginčo aplinkybės

2 Ginčo faktines aplinkybes Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime išdėstė taip:

„3 2010 m. birželio 9 d. Jungtinių Tautų Saugumo Taryba (toliau – Saugumo Taryba) priėmė rezoliuciją 1929 (2010) (toliau – Rezoliucija 1929), kuria buvo išplėsta ribojamųjų priemonių, nustatytų Saugumo Tarybos rezoliucija 1737 (2006), rezoliucija 1747 (2007) ir rezoliucija 1803 (2008), taikymo sritis ir nustatytos papildomos ribojamosios priemonės Iranui.

4 2010 m. birželio 17 d. Europos Vadovų Taryba pabrėžė, kad jai vis didesnį susirūpinimą kelia Irano branduolinė programa, ir palankiai įvertino Rezoliucijos 1929 priėmimą. Priminusi 2009 m. gruodžio 11 d. deklaraciją, Europos Vadovų Taryba paprašė Europos Sąjungos Tarybos patvirtinti priemones, kuriomis būtų įgyvendinamos Rezoliucijoje 1929 nustatytos priemonės ir jas papildančios priemonės, siekiant derybomis išspręsti visus susirūpinimą keliančius klausimus, susijusius su Irano Islamo Respublikos kuriamomis didelės rizikos technologijomis, reikalingomis jo branduolinei ir raketų programoms. Šios priemonės turėjo būti taikomos prekybai, Irano finansų ir transporto sektoriams, svarbiausiems naftos ir dujų pramonės sektoriams ir papildomų subjektų, ypač Islamo revoliucijos gvardijos, įtraukimui.

5 2010 m. liepos 26 d. Taryba priėmė Sprendimą 2010/413/BUSP dėl ribojamųjų priemonių Iranui, kuriuo panaikinama Bendroji pozicija 2007/140/BUSP (OL L 195, p. 39); jo II priede išvardyti kiti nei I priede išvardytieji Saugumo Tarybos ar Rezoliucija 1737 (2006) sukurto Sankcijų komiteto nurodyti asmenys ir subjektai, kurių turtas įšaldomas. Šio sprendimo 22 konstatuojamojoje dalyje daroma nuoroda į Rezoliuciją 1929 ir pažymima, kad šioje rezoliucijoje atkreiptas dėmesys į Irano pajamų, gaunamų iš energetikos sektoriaus, ir Irano branduolinės veiklos, susijusios su didele platinimo rizika, finansavimo galimą tarpusavio ryšį.

6 2012 m. sausio 23 d. Taryba priėmė Sprendimą 2012/35/BUSP, iš dalies keičiantį Sprendimą 2010/413 (OL L 19, p. 22). Pagal minėto sprendimo 13 konstatuojamąją dalį leidimo atvykti apribojimai ir lėšų bei ekonominių išteklių įšaldymas turėtų būti taikomi ir kitiems asmenims bei subjektams, kurie remia Irano vyriausybę, kad ji galėtų vykdyti branduolinę veiklą, susijusią su didele platinimo rizika, arba kurti branduolinių ginklų siuntimo į taikinį sistemas, visų pirma asmenims ir subjektams, kurie Irano vyriausybei teikia finansinę, logistinę ar materialinę paramą.

7 Sprendimo 2012/35 1 straipsnio 7 dalies a punkto ii papunkčiu Sprendimo 2010/413 20 straipsnio 1 dalis papildyta šiuo punktu, kuriame numatyta, kad įšaldomos lėšos, priklausančios šiems asmenims ir subjektams:

„c) kiti į I priedą neįtraukti asmenys ir subjektai, teikiantys paramą Irano [v]yriausybei, ir su jais susiję asmenys bei subjektai, išvardyti II priede.“

8 Todėl, vadovaudamasi ESV sutartimi, 2012 m. kovo 23 d. Taryba priėmė Reglamentą (ES) Nr. 267/2012 dėl ribojamųjų priemonių Iranui, kuriuo panaikinamas Reglamentas (ES) Nr. 961/2010 (OL L 88, p. 1). Siekiant įgyvendinti Sprendimo 2012/35 1 straipsnio 7 dalies a punkto ii papunktį, šio reglamento 23 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad įšaldomos visos lėšos, priklausančios IX priede išvardytiems asmenims, subjektams ir įstaigoms, kai nustatyta, kad:

„d) tai kiti asmenys, subjektai arba įstaigos, teikiantys paramą, pavyzdžiui, materialinę, logistinę arba finansinę paramą, Irano [v]yriausybei, ir su jais susiję asmenys ir subjektai“.

9 2012 m. spalio 15 d. Taryba priėmė [ginčijamą] sprendimą <...> Pagal šio sprendimo 16 konstatuojamąją dalį į Sprendimo 2010/413 II priede pateiktą asmenų ir subjektų, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, sąrašą reikėtų papildomai įtraukti tam tikrus asmenis ir subjektus, visų pirma Iranui nuosavybės teise priklausančius subjektus, veikiančius naftos ir dujų sektoriuje, nes jie yra esminis Irano vyriausybės pajamų šaltinis.

10 [Ginčijamo] sprendimo <...> 1 straipsnio 8 dalies a punktu iš dalies pakeistas Sprendimo 2010/413 20 straipsnio 1 dalies c punktas, ir dabar jame numatyta, kad į ribojamosios priemonės taikymo sritį įtraukiami:

„c) kiti asmenys ir subjektai, kuriems netaikomas I priedas, teikiantys paramą Irano [v]yriausybei, ir jiems nuosavybės teise priklausantys ar jų kontroliuojami subjektai ar asmenys ir su jais susiję subjektai, kaip išvardyta II priede.“

11 [Ginčijamo] sprendimo <...> 2 straipsniu ieškovės pavadinimas įtrauktas į Sprendimo 2010/413 II priedo I lentelėje pateiktą sąrašą „Asmenys ir subjektai, dalyvaujantys branduolinėje arba su balistinėmis raketomis susijusioje veikloje, bei asmenys ir subjektai, teikiantys paramą Irano [v]yriausybei“.

12 Todėl tą pačią dieną Taryba priėmė [ginčijamą] reglamentą <...> [Ginčijamo] reglamento 1 straipsniu ieškovės pavadinimas įtrauktas į Reglamento Nr. 267/2012 IX priedo lentelėje pateiktą sąrašą „Asmenys ir subjektai, dalyvaujantys branduolinėje arba su balistinėmis raketomis susijusioje veikloje, bei asmenys ir subjektai, teikiantys paramą Irano [v]yriausybei“.

13 [Ginčijamais] sprendimu ir reglamentu apeliantės pavadinimas įtrauktas į aptariamus sąrašus remiantis tokiais motyvais:

„Valstybei priklausantis ir jos valdomas subjektas, teikiantis finansinius išteklius Irano vyriausybei. NIOC valdybos direktoriaus pareigas eina naftos ministras, o NIOC valdančiojo direktoriaus pareigas – naftos viceministras.“

3 Be šių Bendrojo Teismo išdėstytų bylos aplinkybių, reikia paminėti Reglamento Nr. 267/2012 45 ir 46 straipsnius, kurie suformuluoti taip:

„45 straipsnis

Komisija:

a) iš dalies keičia II priedą, remdamasi <...> Saugumo Tarybos arba Sankcijų komiteto priimtais nutarimais arba valstybių narių pateikta informacija;

b) iš dalies keičia III, IV, V, VI, VII ir X priedus, remdamasi valstybių narių pateikta informacija.

46 straipsnis

1. Jeigu Saugumo Taryba arba Sankcijų komitetas nusprendžia į sąrašą įtraukti fizinį ar juridinį asmenį, subjektą arba įstaigą, Taryba įtraukia tokį fizinį ar juridinį asmenį, subjektą arba įstaigą į VIII priedą.

2. Jeigu Taryba nusprendžia fiziniam ar juridiniam asmeniui, subjektui arba įstaigai taikyti 23 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytas priemones, ji atitinkamai iš dalies keičia IX priedą.

3. Taryba tiesiogiai, jei adresas žinomas, arba netiesiogiai, t. y. viešai paskelbdama pranešimą, atitinkamam 1 ir 2 dalyse nurodytam fiziniam ar juridiniam asmeniui, subjektui arba įstaigai praneša savo sprendimą, įskaitant įtraukimo į sąrašą motyvus, ir suteikia tokiam fiziniam ar juridiniam asmeniui, subjektui arba įstaigai galimybę pateikti pastabų.

4. Jeigu pateikiamos pastabos arba pateikiama naujų esminių įrodymų, Taryba peržiūri savo sprendimą ir atitinkamai apie tai informuoja fizinį ar juridinį asmenį, subjektą ar organizaciją.

5. Jeigu Jungtinės Tautos nusprendžia fizinį arba juridinį asmenį, subjektą arba įstaigą išbraukti iš sąrašo arba pakeisti į sąrašą įtraukto fizinio arba juridinio asmens, subjekto arba įstaigos identifikavimo duomenis, Taryba atitinkamai iš dalies pakeičia VIII priedą.

6. IX priede pateiktas sąrašas peržiūrimas reguliariai, bent kas 12 mėnesių.“

4 Reglamento Nr. 267/2012 II–VII prieduose pateikti šio reglamento nuostatose nurodytų prekių, technologijų, įrangos ar metalų sąrašai. Jo X priede pateiktos nuorodos į interneto svetaines, kuriose yra informacijos apie įvairiose minėto reglamento nuostatose nurodytas kompetentingas valdžios institucijas, ir adresas, kuriuo turėtų būti siunčiami pranešimai Komisijai.

5 Reglamento Nr. 267/2012 VIII priede pateikiamas šio reglamento 23 straipsnio 1 dalyje nurodytas asmenų ir subjektų sąrašas, o jo IX priede – 23 straipsnio 2 dalyje nurodytas asmenų ir subjektų sąrašas.

6 2012 m. gruodžio 27 d. NIOC pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo ir ginčijamo reglamento panaikinimo.

Skundžiamas sprendimas

7 Grįsdama ieškinį NIOC nurodė šešis pagrindus. Pirmasis ieškinio pagrindas buvo susijęs su SESV 296 straipsnio pažeidimu, nes ginčijamame reglamente nenurodytas jo priėmimo teisinis pagrindas. Antrasis ieškinio pagrindas buvo susijęs su ginčijamo reglamento tinkamo teisinio pagrindo nebuvimu. Trečiasis ieškinio pagrindas susijęs su Reglamento Nr. 267/2012 23 straipsnio 2 dalies d punkto ir ginčijamu sprendimu iš dalies pakeisto Sprendimo 2010/413 20 straipsnio 2 dalies c punkto neteisėtumu. Ketvirtasis ieškinio pagrindas susijęs su teisės, fakto ir vertinimo klaidomis. Penktasis ieškinio pagrindas susijęs su pareigos motyvuoti, teisės į gynybą, gero administravimo principo ir teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimu. Šeštasis ieškinio pagrindas buvo susijęs su proporcingumo principo ir nuosavybės teisės pažeidimu.

8 Bendrasis Teismas visus šiuos ieškinio pagrindus atmetė, taigi atmetė ir visą ieškinį.

Šalių reikalavimai

9 NIOC Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą teismo sprendimą,

— patenkinti reikalavimus, kuriuos ji pateikė Bendrajame Teisme, ir

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi abiejose instancijose išlaidas.

10 Taryba Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti visą apeliacinį skundą kaip nepagrįstą ir

— priteisti iš NIOC bylinėjimosi išlaidas.

11 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą ir

— priteisti iš NIOC bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

12 NIOC nurodo šešis apeliacinio skundo pagrindus.

Dėl pirmojo (apeliacinio skundo) pagrindo, susijusio su pareigos nurodyti ginčijamo reglamento motyvus pažeidimu

Šalių argumentai

13 Pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu NIOC nurodo, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai atmetė ieškinio pagrindą, susijusį su ginčijamo reglamento motyvavimo trūkumu, nes nenurodytas jo teisinis pagrindas. Šiuo pagrindu ji ginčija skundžiamo sprendimo 43 punktą, kuriame Bendrasis Teismas nusprendė: „Kadangi Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalyje Tarybai aiškiai suteikti įgaliojimai įgyvendinti to paties reglamento 23 straipsnio 2 ir 3 dalis, vadinasi, [ginčijamo] reglamento nurodomojoje dalyje aiškiai nurodytas teisinis pagrindas, kuriuo remdamasi Taryba gali asmenims ar subjektams nustatyti ribojamąsias priemones, kaip antai priemones, kurių imtasi prieš ieškovę.“

14 Nurodydama Sprendimo *Komisija / Taryba* (C-370/07, EU:C:2009:590) 39 punktą NIOC tvirtina, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką bet kurio akto, kuriuo sukeliama teisinių padarinių, privalomoji galia kyla iš Sąjungos teisės nuostatos, kuri turi būti aiškiai nurodyta kaip teisinis pagrindas ir kurioje nurodyta aktui suteiktina teisinė forma. Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalyje pavartotose formuluotėse „[j]eigu Taryba nusprendžia“ ir „ji <...> iš dalies keičia IX priedą“ visiškai nenurodoma, kokios teisinės formos turi būti priimsimas aktas, todėl ši nuostata negali būti šio reglamento IX priedą, kuriame pateiktas jo 23 straipsnio 2 dalyje nurodytas fizinių ar juridinių asmenų, subjektų ar įstaigų sąrašas, iš dalies keičiančio akto teisinis pagrindas.

15 Taryba ginčija NIOC argumentus.

Teisingumo Teismo vertinimas

16 Pirmuoju pagrindu NIOC teigia, kad kai Bendrasis Teismas atmetė ieškinio pagrindą, susijusį su ginčijamo reglamento motyvavimo trūkumu, jis padarė teisės klaidą, nes skundžiamo sprendimo 43 punkte nusprendė, kad ginčijamo reglamento nurodomojoje dalyje aiškiai paminėtas teisinis pagrindas, kuriuo remiantis jis priimtas, nors nuostatoje, kuri nurodyta kaip teisinis pagrindas, nepaminėta, kokios teisinės formos turi būti priimsimas aktas.

17 Šiuo klausimu pirmiausia pažymėtina, kad, kaip skundžiamo sprendimo 42 ir 43 punktuose nurodė Bendrasis Teismas, ginčijamo reglamento nurodomosiose dalyse aiškiai minima Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalis kaip teisinis pagrindas, kuriuo remiantis Tarybai suteikiami įgaliojimai nustatyti ribojamąsias priemones, kaip antai priemones, kurių imtasi prieš NIOC.

18 Dėl priimsimo akto teisinės formos reikia pažymėti, kad jos nebūtinai reikalaujama nurodant šio akto teisinį pagrindą. Kaip teisingai pažymėjo Taryba, daugelyje Sutarčių nuostatų, kurios yra teisiniai pagrindai, nenurodoma teisės aktų, kurie gali būti priimti, forma. Beje, SESV 296 straipsnyje, pagal kurį, „[j]ei Sutartyse nenurodomas priimamo akto tipas, institucijos, laikydamosi taikomų procedūrų ir proporcingumo principo jį pasirenka kiekvienu atveju“, aiškiai numatytas atvejis, kai ESV sutarties nuostatose nenurodyta aktų, kurie gali būti priimti, forma.

19 Iš šių aplinkybių matyti, jog kadangi ginčijamo reglamento nurodomosiose dalyse aiškiai nurodytas teisinis pagrindas, kuriuo Tarybai suteikiami įgaliojimai imtis ribojamųjų priemonių asmens ar subjekto atžvilgiu, būtent – Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalis, nebuvo būtina, priešingai, nei teigia NIOC, kad šioje nuostatoje būtų nurodyta ir aktų, kuriuos remiantis ja gali priimti Taryba, teisinė forma tam, kad nuoroda į šią nuostatą būtų pakankamas ginčijamo reglamento teisinio pagrindo motyvavimas. Vadinasi, Bendrasis Teismas šiuo atžvilgiu nepadarė klaidos.

20 Todėl pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą, kuris nėra pagrįstas, reikia atmesti.

Dėl antrojo–penktojo apeliacinio skundo pagrindų, susijusių su ginčijamo reglamento teisinio pagrindo trūkumu

Šalių argumentai

21 Antruoju apeliacinio skundo pagrindu NIOC iš esmės teigia, kad ginčijamo reglamento teisinis pagrindas turėjo būti SESV 215 straipsnis. Nurodydama trečiąjį–penktąjį apeliacinio skundo pagrindus, tuo atveju, jeigu būtų nuspręsta, kad nustatyti individualias ribojamąsias priemones galima remiantis SESV 291 straipsnio 2 dalimi, ji papildomai teigia, kad neįvykdytos pagal šią nuostatą reikalaujamos sąlygos, kad Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalis galėtų būti ginčijamo reglamento teisinis pagrindas.

22 Antruoju apeliacinio skundo pagrindu NIOC ginčija skundžiamo sprendimo 54 ir 55 punktus ir to sprendimo 56 punkte Bendrojo Teismo padarytą išvadą, jog nagrinėjamu atveju Taryba imdamasi individualių ribojamųjų lėšų įšaldymo priemonių neprivalėjo vadovautis SESV 215 straipsnio 1 dalyje numatyta procedūra, o turėjo teisę suteikti sau įgaliojimus įgyvendinti Reglamento Nr. 267/2012 23 straipsnio 2 ir 3 dalis, kaip numatyta SESV 291 straipsnio 2 dalyje.

23 Pirma šio antrojo pagrindo dalimi, remdamasi Sprendimo *Parlamentas / Taryba* (C-130/10, EU:C:2012:472) 65 punktu, pagal kurį SESV 215 straipsnio 2 dalis gali būti ribojamųjų priemonių teisinis pagrindas, NIOC teigia, kad ši nuostata yra vienintelis galimas individualių ribojamųjų priemonių nustatymo teisinis pagrindas, nes joje nurodyta tokias priemones nustatančių aktų priėmimo procedūra. Tai vienintelis teisinis pagrindas, numatytas ESV sutarties penktosios dalies IV antraštinėje

dalyje, skirtoje ribojamosioms priemonėms. Kita vertus, SESV 291 straipsnio 2 dalis yra šios Sutarties šeštojoje dalyje, numatančioje bendrąsias nuostatas, kurios negali nukrypti nuo penktosios dalies IV antraštinėje dalyje įtvirtintų specialiųjų nuostatų.

24 Antra šio antrojo pagrindo dalimi, remdamasi Sprendimo *Parlamentas / Taryba* (C-130/10, EU:C:2012:472) 48 punktu, pagal kurį SESV 75 ir 215 straipsniuose numatytos procedūros yra tarpusavyje nesuderinamos, NIOC tvirtina, kad tas pats pasakytina ir apie SESV 215 straipsnyje ir SESV 291 straipsnio 2 dalyje numatytas procedūras. Pastarojoje nuostatoje nenurodyta aktų priėmimo procedūra, todėl ji negali būti pasirinkta vietoj SESV 215 straipsnio. Bet kuriuo atveju, jeigu šios dvi ESV sutarties nuostatos būtų laikomos galinčiomis pakeisti viena kitą, tai reikštų, kad egzistuoja du skirtingi mechanizmai ribojamosioms priemonėms nustatyti, dėl kurių atsirastų nelygybė tarp asmenų, kuriems jos skirtos, o tai pažeistų vienodo požiūrio principą, numatytą Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 20 straipsnyje.

25 Trečia antrojo pagrindo dalimi NIOC nurodo, pirma, kad SESV 291 straipsnio 2 dalį, kiek joje numatyta SESV 291 straipsnio 1 dalyje įtvirtintos pagrindinės valstybių narių kompetencijos išimtis, reikia aiškinti siaurai. Pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį atitinkami Sąjungos aktai turėtų būti būtini, kad teisiškai privalomi aktai būtų įgyvendinti vienodomis sąlygomis, o nagrinėjamu atveju taip nėra, nes įgyvendinimo priemones galima nustatyti pagal SESV 215 straipsnio 2 dalį. Antra, NIOC ginčija skundžiamo sprendimo 55 punkte esantį Bendrojo Teismo teiginį, jog SESV 215 straipsnio 1 dalyje numatyta procedūra gali pasirodyti netinkama siekiant imtis paprastų įgyvendinimo priemonių, o SESV 291 straipsnio 2 dalis išreiškia ESV sutarties rengėjų valią numatyti veiksmingesnę įgyvendinimo procedūrą, pritaikytą prie įgyvendintinos priemonės tipo ir kiekvienos institucijos galimybių imtis veiksmų. Pasak NIOC, Bendrojo Teismo šiuo klausimu pateiktas subjektyvus vertinimas negali pateisinti rėmimosi SESV 291 straipsnio 2 dalimi.

26 Trečiuoju pagrindu NIOC kritikuoja skundžiamo sprendimo 74–83 punktus ir Bendrojo Teismo išvadą, jog Taryba tinkamai pagrindė šios išimtinės procedūros naudojimą.

27 Pirma šio pagrindo dalimi NIOC primena du SESV 291 straipsnio 2 dalyje numatytus atvejus: „[k]ai teisiškai privalomi Sąjungos aktai turi būti įgyvendinti vienodomis sąlygomis, tie aktai suteikia įgyvendinimo įgaliojimus Komisijai arba tinkamai pagrįstais konkrečiais atvejais ir [ES] sutarties 24 bei 26 straipsniuose numatytais atvejais – Tarybai“. Šioje byloje neteigiama, kad Reglamentui Nr. 267/2012 gali būti taikomi ESS 24 ir 26 straipsniai, maža to, Sprendimas 2012/35 priimtas remiantis ESS 29 straipsniu. NIOC nurodo antrąjį iš minėtų atvejų ir būtinybę tinkamai pagrįsti, jog esama konkretaus atvejo. Šiuo klausimu ji nesutinka, kad reikia taikyti teismo praktiką dėl aktų motyvavimo, kurią Bendrasis Teismas priminė skundžiamo sprendimo 74–76 punktuose. Ji mano, kad Bendrasis Teismas padarė klaidingą išvadą, jog priežastis remtis SESV 291 straipsnio 2 dalimi buvo „tinkamai pagrįsta“; to sprendimo 77 punkte ji apibūdinta kaip aiškiai neįvardyta, 80 punkte – kaip išreikšta „glaustai, bet suprantamai“, o 82 punkte – kaip „pakankamai suprantama“.

28 Antra trečiojo pagrindo dalimi NIOC ginčija skundžiamo sprendimo 78 ir 79 punktus, kuriuose Bendrasis Teismas išaiškino, kad Reglamento Nr. 267/2012 28 konstatuojamoji dalis ir 23 straipsnio 2 dalis pateisina ribojamųjų priemonių priskyrimą Tarybos įgyvendinimo įgaliojimams pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį. Pasak apeliantės, šios nuostatos nesuteikia jokio pagrindo tokiam pateisinimui.

29 Ketvirtuoju apeliacinio skundo pagrindu NIOC teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 86 punkte nuspręsdamas, kad Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalimi Tarybai suteikiami įgaliojimai įgyvendinti šio reglamento 23 straipsnio 2 ir 3 dalis, ir to pakanka, kad būtų įvykdyta motyvavimo pareiga, kiek tai susiję su šios nuostatos teisinio pagrindo nurodymu; šis pagrindas yra SESV 291 straipsnio 2 dalis. Apeliantė nurodo, kad Reglamento

Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalyje nėra jokios nuorodos į SESV 291 straipsnio 2 dalį, taip pat neužsimenama apie „įgyvendinimą“. Todėl šia minėto reglamento nuostata daroma nuoroda į Tarybos sprendimą pagal SESV 215 straipsnio 2 dalį.

30 Penktuoju apeliacinio skundo pagrindu NIOC teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes skundžiamo sprendimo 87 punkte nusprendė, kad Reglamento Nr. 267/2012 nurodomosiose dalyse nenurodydama SESV 291 straipsnio 2 dalies Taryba nepažeidė pareigos motyvuoti.

31 Taryba ginčija NIOC argumentus.

32 Komisija teigia, kad SESV 215 straipsnis yra tinkamas teisinis pagrindas.

Teisingumo Teismo vertinimas

33 Reikia priminti, kad pagal SESV 215 straipsnio 2 dalį, „[k]ai pagal Europos Sąjungos sutarties V antraštinės dalies 2 skyrių priimtas sprendimas taip numato, Taryba pagal 1 dalyje nurodytą procedūrą gali patvirtinti ribojančias priemones, nukreiptas prieš fizinius ar juridinius asmenis, grupes ar nevalstybinius subjektus“. SESV 215 straipsnio 1 dalyje numatyta procedūra, pagal kurią Taryba priima sprendimą kvalifikuota balsų dauguma, remdamasi bendru Sąjungos vyriausiojo įgaliotinio užsienio reikalams ir saugumo politikai ir Komisijos pasiūlymu, ir apie šį sprendimą praneša Europos Parlamentui.

34 Kaip Bendrasis Teismas pažymėjo skundžiamo sprendimo 54 punkte, iš paties SESV 215 straipsnio teksto matyti, jog šia nuostata nedraudžiama, kad jos pagrindu priimtas reglamentas suteiktų Komisijai ar Tarybai įgyvendinimo įgaliojimus SESV 291 straipsnio 2 dalyje apibrėžtomis sąlygomis, kai tam tikros šiame reglamente numatytos ribojamosios priemonės turi būti įgyvendintos vienodomis sąlygomis. Kalbant konkrečiai, iš SESV 215 straipsnio 2 dalies nematyti, kad individualios ribojamosios priemonės prieš fizinius ar juridinius asmenis, grupes ar nevalstybinius subjektus būtinai turi būti priimamos pagal SESV 215 straipsnio 1 dalyje numatytą procedūrą ir negali būti priimtos remiantis SESV 291 straipsnio 2 dalimi.

35 Be to, jokioje ESV sutarties nuostatoje nenumatyta, kad ribojamųjų priemonių srityje netaikytina šios Sutarties šeštoji dalis, skirta institucinėms ir finansinėms nuostatoms. Todėl SESV 291 straipsnio 2 dalimi, pagal kurią, „[k]ai teisiškai privalomi Sąjungos aktai turi būti įgyvendinti vienodomis sąlygomis, tie aktai suteikia įgyvendinimo įgaliojimus Komisijai arba tinkamai pagrįstais konkrečiais atvejais ir Europos Sąjungos sutarties 24 bei 26 straipsniuose numatytais atvejais – Tarybai“, buvo galima remtis, nes buvo tenkinamos šioje nuostatoje nustatytos sąlygos.

36 Dėl minėtos nuostatos reikia pridurti, kad iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, jog „įgyvendinimo“ sąvoka apima ir įgyvendinimo nuostatų parengimą, ir nuostatų taikymą konkretiems atvejams, priimant individualaus taikymo aktus (Sprendimo *Komisija / Taryba*, 16/88, EU:C:1989:397, 11 punktas).

37 Atsižvelgiant į tai, šioje byloje reikia pažymėti, kad Reglamentas Nr. 267/2012, kurio 46 straipsnio 2 dalimi remtasi priimant ginčijamą reglamentą, buvo priimtas siekiant pagal ESV sutartį imtis būtinų tolesnių veiksmų atsižvelgiant į Sprendimą 2012/35, kuriuo keičiamas Sprendimas 2010/413 dėl ribojamųjų priemonių prieš pastarojo sprendimo I ir II prieduose nurodytus asmenis ar subjektus.

38 Šiame Reglamente Nr. 267/2012, kuris yra tiesiškai privalomas aktas, kaip tai suprantama pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį, įtvirtinti bendrieji kriterijai, kuriais vadovaujantis asmenys ar subjektai įtraukiami į vieną iš šio reglamento VIII ir IX prieduose esančių sąrašų, kuriuose išvardijami asmenys

ar subjektai, kuriems taikytinos ribojamosios priemonės, atsižvelgiant į Sprendimu 2012/35 padarytus bendrųjų įrašymo į sąrašą kriterijų, pateiktų Sprendime 2010/413, pakeitimus, kuriais visų pirma įtrauktas kriterijus dėl paramos teikimo Irano vyriausybei.

39 Atsižvelgiant į šį kontekstą, ginčijamu sprendimu NIOC įtraukus į Sprendimo 2010/413 II priedą, ginčijamu reglamentu, remiantis ESV sutartimi, šis subjektas buvo įtrauktas į Reglamento Nr. 267/2012 IX priede esantį sąrašą; kaip teisingai pažymėjo Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 132 punkte (ir šio punkto NIOC apeliaciniame skunde nekritikuoja), ji galėjo būti įrašyta jau remiantis kriterijumi dėl paramos teikimo Irano vyriausybei, neatsižvelgiant į tai, kad Reglamente Nr. 267/2012 numatyti bendrieji įrašymo kriterijai pakeisti vėliau – ginčijamu sprendimu pakeitus Sprendime 2010/413 minėtus bendruosius kriterijus.

40 Taip ginčijamu reglamentu NIOC konkrečiai pritaikytas bendrasis įtraukimo į sąrašą kriterijus dėl paramos teikimo Irano vyriausybei ir siekta pagal ESV sutartį užtikrinti, kad ribojamųjų priemonių taikymas atsižvelgiant į situaciją Irane būtų vienodai įgyvendinamas visoje Europos Sąjungoje.

41 Todėl skundžiamo sprendimo 56 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad šiuo atveju buvo galima pasinaudoti įgyvendinimo įgaliojimais pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį.

42 Taigi, pirma ir trečia antrojo apeliacinio skundo pagrindo dalys nepagrįstos.

43 Dėl kitų NIOC argumentų, pateiktų antroje antrojo pagrindo dalyje, reikia konstatuoti, pirma, kad Sprendimo *Parlamentas / Taryba* (C-130/10, EU:C:2012:472) 48 punktas šioje byloje neturi reikšmės, nes tame sprendime nagrinėta SESV 75 ir 215 straipsnių taikymo sritis, o ne, kaip šioje byloje, SESV 215 straipsnio ir 291 straipsnio 2 dalies taikymo sritis.

44 Antra, dėl tariamo vienodo požiūrio principo pažeidimo dėl to, kad skiriasi ribojamųjų priemonių nustatymo tvarka, atsižvelgiant į tai, ar asmuo įtraukiamas remiantis nuostata, grindžiama SESV 215 straipsnio 2 dalimi, ar priimant įgyvendinimo reglamentą, grindžiamą SESV 291 straipsnio 2 dalimi, pažymėtina, kad atsižvelgiant į didelius neigiamus padarinius susijusio asmens ar subjekto laisvėms ir pagrindinėms teisėms (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation / Taryba ir Komisija*, C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461, 358 punktą ir Sprendimo *Komisija ir kt. / Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 132 punktą) bet koks įrašymas į asmenų ar subjektų, kuriems taikomos ribojamosios priemonės, sąrašą, nesvarbu, ar tai būtų pagrįsta SESV 215 straipsniu, ar SESV 291 straipsnio 2 dalimi, suteikia šiam asmeniui ar subjektui, kadangi jo atžvilgiu toks įrašymas prilygsta individualiam sprendimui, teisę kreiptis į Sąjungos teismą pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Gbagbo ir kt. / Taryba*, C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258, 57 punktą), siekiant, be kita ko, patikrinti šio individualaus sprendimo atitiktį bendriesiems pagrindiniame akte įtvirtintiems kriterijams.

45 Procedūrų pagal SESV 215 straipsnį ir pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį skirtumas savo ruožtu išreiškia ketinimą, remiantis objektyviais kriterijais, ribojamųjų priemonių srityje atskirti pagrindinį aktą ir įgyvendinimo aktą. Atsižvelgiant į tai SESV 215 straipsnio 1 dalyje nustatytas reikalavimas, susijęs su bendru Sąjungos vyriausiojo įgaliotinio užsienio reikalams ir saugumo politikai ir Komisijos pasiūlymu, yra šioje nuostatoje numatytos procedūros sąlyga, o ne procedūrinė garantija, kuri turėtų būti pripažįstama apskritai visiems asmenims ar subjektams, įtrauktiems į sąrašą dėl ribojamųjų priemonių, nesvarbu, kuo būtų remiamasi. Todėl tai, kad nustatant ribojamąsias priemones naudojantis įgyvendinimo įgaliojimais pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį nebūtina, kaip pagal SESV 215 straipsnio 1 dalyje numatytą procedūrą, pateikti tokio bendro pasiūlymo, negali būti laikoma vienodo požiūrio principo pažeidimu įrašant į tokį sąrašą.

46 Iš to matyti, kad antrojo apeliacinio skundo pagrindo antra dalis nėra pagrįsta. Taigi reikia atmesti visą šį pagrindą.

47 Atsakant į trečiąjį–penktąjį apeliacinio skundo pagrindus reikia išnagrinėti, ar ginčijamo reglamento priėmimas patenka į vieną iš atvejų, kai Taryba gali sau suteikti teisiškai privalomo akto įgyvendinimo įgaliojimus pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį.

48 Kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 59 punkto, Taryba Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalimi sau suteikė įgyvendinimo įgaliojimus remdamasi vien tuo, kad tai buvo „deramai pagrįstas atvejis“. Ji visiškai neužsiminė apie vieno iš ESS 24 ir 26 straipsniuose numatytų atvejų egzistavimą.

49 Kalbant apie SESV 291 straipsnio 2 dalyje numatytą atvejį, kai Taryba gali sau suteikti įgyvendinimo įgaliojimus „tinkamai pagrįstais konkrečiais atvejais“, reikia priminti, kad Teisingumo Teismas EEB sutarties 145 straipsnio trečią įtrauką, kuri atitinka SESV 291 straipsnio 2 dalį, yra išaiškinęs taip, kad Taryba turi detaliai pagrįsti sprendimą, kuriuo sau suteikia galimybę pasinaudoti įgyvendinimo įgaliojimais (Sprendimo *Komisija / Taryba*, 16/88, EU:C:1989:397, 10 punktas).

50 EB sutarties 202 straipsnio trečia įtrauka, kuri pakeitė EEB sutarties 145 straipsnio trečią įtrauką, taip pat aiškinta sprendimuose *Komisija / Taryba* (C-257/01, EU:C:2005:25, 51 punktas) ir *Parlamentas / Taryba* (C-133/06, EU:C:2008:257, 47 punktas); šiuose sprendimuose Teisingumo Teismas pažymėjo, kad Taryba, atsižvelgdama į įgyvendintino ar keistino pagrindinio akto pobūdį ir turinį, privalo tinkamai pagrįsti taisyklės, pagal kurią, remiantis šios Sutarties sistema, kai reikia imtis pagrindinio akto įgyvendinimo priemonių Bendrijos lygiu, tokiais įgaliojimais paprastai naudojasi Komisija, išimtį.

51 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad Reglamento Nr. 267/2012 45 straipsniu Taryba suteikė Komisijai plačius įgaliojimus, be kita ko, keisti šio reglamento II–VII priedus, kuriuose pateikti minėto reglamento nuostatose nurodytų prekių, technologijų, įrangos ar metalų sąrašai. Kita vertus, Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsniu Taryba sau pasiliko įgaliojimus keisti šio reglamento VIII ir IX priedus, t. y. sąrašus fizinių ar juridinių asmenų, subjektų ar įstaigų, kurie į minėto reglamento VIII priedą įtraukti, nes juos nurodė Saugumo Taryba, o į IX priedą – nes Sąjunga savarankiškai nustatė ribojamąją priemonę.

52 Palyginus šias priemones matyti, kad Taryba sau suteikė įgaliojimus nustatyti pačias „jautriausias“ priemones iš minėtųjų, būtent įtraukti į remiantis ESV sutartimi priimtą reglamentą Saugumo Tarybos sprendimais nurodytus asmenis ir subjektus ir taikyti Reglamento Nr. 267/2012 23 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytas priemones, nes jų padariniai atitinkamiems fiziniams ar juridiniams asmenims, subjektams ar įstaigoms itin dideli.

53 Iš tiesų, kaip minėta šio sprendimo 44 punkte, nepaisant šių Saugumo Tarybos sprendimų, kurie lemia asmenų ar subjektų lėšų įšaldymą, tikslo, būtent daryti spaudimą Irano Islamo Respublikai, kad ji nutrauktų su branduolinių ginklų platinimo rizika susijusią veiklą ir branduolinių ginklų siuntimo į taikinį sistemų kūrimo veiklą, jie šių asmenų ar subjektų pagrindinėms teisėms ir laisvėms turi didelę neigiamą įtaką, susijusią, pirma, su atitinkamo asmens reikšmingu profesinio ir šeiminio gyvenimo sutrikdymu dėl apribojimų naudotis nuosavybės teise ir, antra, su subjektų veiklos, ypač ūkinės veiklos, sutrikdymais (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation / Taryba ir Komisija*, C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461, 358 punktą ir *Komisija ir kt. / Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518, 132 punktą).

54 Šis įgyvendinimo įgaliojimų suteikimas Tarybai taip pat gali būti pateisinamas tuo, kad būtent ši institucija bendros užsienio ir saugumo politikos srityje priima sprendimus, kuriais fiziniai ar juridiniai asmenys, subjektai ar įstaigos įtraukiami į asmenų ir subjektų, kurių lėšos turi būti įšaldytos, sąrašus. Pažymėtina, kad Sąjungoje įgyvendinti tokius sprendimus, be kita ko, per joje įsteigtas finansų institucijas, įmanoma tik jei juos priėmus priimamas reglamentas pagal ESV sutartį.

55 Be to, jeigu asmens įtraukimo priežastys pakeičiamos įgyvendinant bendrą užsienio ir saugumo politiką priimtu sprendimu, kad būtų atsižvelgta į šio asmens Tarybai pateiktus įrodymus ir pastabas, šis pakeitimas turi būti padarytas ir pagal ESV sutartį priimtame reglamente, nes persvarstant įtraukimą palikti nepakeisti motyvai galėtų tapti pagrindu ginčyti šio reglamento teisėtumą.

56 Todėl Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos skundžiamo sprendimo 69 punkte nuspręsdamas, kad Taryba teisėtai galėjo suteikti sau įgaliojimus įgyvendinti Reglamento Nr. 267/2012 23 straipsnio 2 ir 3 dalis, siekdama užtikrinti lėšų įšaldymo priemonių nustatymo procedūrų ir kompetentingos institucijos išvadų nuoseklumą, kiek tai susiję atitinkamai su Sprendimu 2010/413 ir Reglamentu Nr. 267/2012, tiek pirmą kartą įrašant asmens ar subjekto pavadinimą į aptariamus sąrašus, tiek kompetentingai institucijai juos persvarstant atsižvelgus visų pirma į galimas suinteresuotojo asmens pastabas ir pateiktus įrodymus.

57 Sprendimų priėmimo įgyvendinant bendrą užsienio ir saugumo politiką ir priemonių pagal ESV sutartį nustatymo koordinavimas juo labiau būtinas dėl to, kad ribojamąsias priemones fizinių ar juridinių asmenų, subjektų ar įstaigų atžvilgiu reikia nustatyti per trumpą laiką, ar taip būtų siekiama įgyvendinti Saugumo Tarybos rezoliuciją, ar kuo greičiau užtikrinti naujų savarankiškų sprendimų dėl įrašymo pagal bendrą užsienio ir saugumo politiką poveikį, kurio siekiama. Šiuo klausimu pažymėtina, kad sprendimas, priimtas įgyvendinat bendrą užsienio ir saugumo politiką, ir ginčijamas įgyvendinimo reglamentas, kuriuo į atitinkamą sąrašą įrašoma NIOC, priimti tą pačią dieną, kaip įprasta Taryboje.

58 Šie nuoseklumo, koordinavimo ir spartumo poreikiai priimant reikiamus aktus pagrindžia, kad pagal ESV sutartį nustatytos priemonės ir priemonės dėl įrašymo įgyvendinant bendrą užsienio ir saugumo politiką būtų laikomos „konkrečiais“ atvejais, kaip tai suprantama pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį. Būtent dėl to, kaip pažymėjo Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 72 punkte, Teisingumo Teismas Sprendime *Taryba / Manufacturing Support & Procurement Kala Naft* (C-348/12 P, EU:C:2013:776, 109 punktas) atmetė pagrindą, kuriuo teigta, kad Taryba neturi įgaliojimų imtis lėšų įšaldymo priemonių prieš *Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran*, numatytų, be kita ko, Sprendimu 2010/413, priimtu remiantis ESS 29 straipsniu, priimdama įgyvendinimo reglamentą pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį, iš esmės pažymėjęs, kad šia ESV sutarties nuostata Tarybai suteikta kompetencija patvirtinti ginčijamas priemones.

59 Vadinasi, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 73 punkte padarė išvadą, jog Taryba pagrįstai galėjo nuspręsti, kad ginčijamos lėšų įšaldymo priemonės buvo „konkretaus“ pobūdžio, o tai pateisina įgyvendinimo įgaliojimų pačiai Tarybai suteikimą Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalyje.

60 Kiek tai susiję su sąlyga dėl įgyvendinimo įgaliojimų suteikimo Tarybai pateisinimo, skundžiamo sprendimo 74–76 punktuose Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai rėmėsi teismo praktika dėl SESV 296 straipsnyje numatytos pareigos motyvuoti. Iš tiesų Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad Taryba, atsižvelgdama į įgyvendintino ar keistino pagrindinio akto pobūdį ir turinį, privalo tinkamai pagrįsti taisyklės, pagal kurią tokiais įgaliojimais paprastai naudojasi Komisija, išimtį (Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-133/06, EU:C:2008:257, 47 punktas ir Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba*, C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790, 53 punktas).

61 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad sprendimai ir reglamentai dėl ribojamųjų priemonių Irano Islamo Respublikai yra aktai, kurie dažnai iš dalies keičiami ir reguliariai panaikinami priimant naujus aktus siekiant padaryti juos aiškesnius ir suprantamesnius. Tačiau kai kurios nuostatos visuose šiuose sprendimuose ir reglamentuose panašios.

62 Kaip pabrėžė generalinis advokatas savo išvados 83 ir paskesniuose punktuose, įgyvendinimo įgaliojimų suteikimas Tarybai jau buvo numatytas 2007 m. balandžio 19 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 423/2007 dėl ribojančių priemonių Iranui (OL L 103, p. 1) 15 straipsnio 2 dalyje ir 2010 m. spalio 25 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 961/2010 dėl ribojamųjų priemonių Iranui, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB)

Nr. 423/2007 (OL L 281, p. 1), 36 straipsnio 2 dalyje. Šios dvi nuostatos motyvuotos atitinkamai Reglamento Nr. 423/2007 6 konstatuojamojoje dalyje ir Reglamento
Nr. 961/2010 15 konstatuojamojoje dalyje. Pastarojoje konstatuojamojoje dalyje teigiama: „Atsižvelgdama į Irano keliamą konkrečią grėsmę tarptautinei taikai ir saugumui ir į tai, kad Irano branduolinė programa kelia vis didesnį susirūpinimą, kaip 2010 m. birželio 17 d. pabrėžė Europos Vadovų Taryba, ir siekdama užtikrinti suderinamumą su Sprendimo 2010/413/BUSP I ir II priedų dalinio keitimo ir peržiūros procesu, Taryba turėtų pasinaudoti įgaliojimais iš dalies pakeisti šio reglamento VII ir VIII prieduose pateiktus sąrašus.“

63 Iš šių aplinkybių matyti, kad įgyvendinimo įgaliojimų suteikimas Tarybai iki Reglamento Nr. 267/2012 priimtuose reglamentuose buvo grindžiamas įgyvendinant bendrą užsienio ir saugumo politiką ir pagal ESV sutartį priimtų sprendimų dėl įrašymo į sąrašus suderinamumą.

64 Šioje byloje atsižvelgiant į nuostatą, kuria Tarybai suteikiami įgyvendinimo įgaliojimai, ir į jų pagrindimą reglamentuose, ankstesniuose nei Reglamentas Nr. 267/2012, šių Tarybos įgaliojimų egzistavimas galėjo būti žinomas kaip viena iš ginčijamo akto priėmimo aplinkybių ir laikomas tinkamai pagrįstu pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį. Todėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo pirma dalis nepagrįsta.

65 Kadangi Bendrojo Teismo motyvai skundžiamo sprendimo 78 ir 79 punktuose paremti šiuo pagrindimu, reikia konstatuoti, kad trečiojo apeliacinio skundo pagrindo antra dalis taip pat nepagrįsta.

66 Dėl nuorodos į SESV 291 straipsnio 2 dalį nepateikimo, siekiant pagrįsti įgaliojimų suteikimą Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalyje, reikia priminti, kad tikslios ESV sutarties nuostatos nenurodymas negali būti esminis trūkumas, jei akto teisinis pagrindas gali būti nustatytas iš kitų sprendimo elementų (Sprendimo *Komisija / Taryba*, C-370/07, EU:C:2009:590, 56 punktas). Kaip teisingai pažymėjo Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 85 ir 86 punktuose, net jeigu SESV 291 straipsnio 2 dalis neminima kaip teisinis įgyvendinimo įgaliojimų suteikimo Reglamento Nr. 267/2012 46 straipsnio 2 dalimi pagrindas, iš šio reglamento nuostatų galima suprasti, kad Taryba suteikė sau šiuos įgaliojimus SESV 291 straipsnio 2 dalyje nustatytomis sąlygomis. Darytina išvada, kad ketvirtasis ir penktasis apeliacinio skundo pagrindai yra nepagrįsti.

67 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad antrasis–penktasis apeliacinio skundo pagrindai turi būti atmesti.

Dėl šeštojo apeliacinio skundo pagrindo, susijusio su teisinio kriterijaus – paramos Irano vyriausybei teikimo – neteisėtumu

Šalių argumentai

68 Šeštuoju apeliacinio skundo pagrindu NIOC ginčija skundžiamo sprendimo 109 ir paskesnius punktus. Šiuose punktuose Bendrasis Teismas atmetė prieštaravimą, grindžiamą Sprendimo 2010/413 su pakeitimais, padarytais Sprendimu 2012/635, 20 straipsnio 1 dalies c punkte ir Reglamento Nr. 267/2012 23 straipsnio 2 dalies d punkte įtvirtinto teisinio kriterijaus – paramos Irano vyriausybei teikimo – (toliau – ginčijamas kriterijus) neteisėtumu; šiuo kriterijumi grindžiamas NIOC įrašymas į ginčijamus sąrašus. NIOC teigė, kad šis kriterijus, kiek jame nurodomi „kiti asmenys, subjektai arba įstaigos, teikiantys paramą, pavyzdžiui, materialinę, logistinę arba finansinę, Irano vyriausybei, ir jiems nuosavybės teise priklausantys arba jų kontroliuojami subjektai arba su jais susiję asmenys ir subjektai“, prieštarauja laisvės ir teisinės valstybės vertybėms, įvirtintoms ESS 2 straipsnyje, kurių turi būti paisoma įgyvendinant bendrą užsienio ir saugumo politiką priimtuose sprendimuose, kaip numatyta ESS 21 ir 23 straipsniuose. Ginčijamas kriterijus suteikia Tarybai pernelyg didelius ir besąlygiškus įgaliojimus, dėl kurių ji gali skirti sankcijas asmenims ir subjektams, teikiantiems paramą, pavyzdžiui, finansinę, Irano vyriausybei, nors jie ir nedalyvauja nagrinėjamoje branduolinėje

programoje. Tarp jų galėtų atsidurti ir Irano mokesčių mokėtojas arba valstybės tarnautojas ar net į Sąjungos valstybės narės praktikuojančių advokatų sąrašą įrašytas advokatas, ginantis kai kuriuos Irano valstybinius subjektus Bendrajame Teisme.

69 Šį pagrindą sudaro trys dalys.

70 Pirmoje šio pagrindo dalyje NIOC teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes skundžiamo sprendimo 115 punkte padarė išvadą, kad ginčijamo kriterijaus Tarybai suteikta diskrecija nėra nei neteisėta, nei neribota, o to sprendimo 123 punkte – kad „ginčijamu kriterijumi ribojama Tarybos diskrecija, nes juo įtvirtinami objektyvūs kriterijai ir užtikrinamas pagal Sąjungos teisę reikalaujamas nuspėjamumo laipsnis“.

71 NIOC nurodo, kad Bendrasis Teismas klaidingai aiškino ginčijamą kriterijų, kai skundžiamo sprendimo 119 punkte nurodė, jog šis kriterijus „apima ne bet kokios formos paramą Irano vyriausybei, o tik tas paramos formas, kuriomis dėl jų kiekybinės ar kokybinės svarbos prisidedama prie tolesnio branduolinės Irano veiklos vykdymo“. Pasak apeliantės, „kiekybinės ar kokybinės svarbos“ požymio Reglamente Nr. 267/2012 nėra, ir tai reiškia, jog Bendrasis Teismas jį „perrašė“ prieš padarydamas išvadą dėl šio kriterijaus atitikties nuspėjamumo, aiškumo ir nedviprasmiškumo reikalavimams.

72 NIOC taip pat teigia, kad skundžiamo sprendimo 118 ir 120 punktuose Bendrasis Teismas „nepaminėjo“ žodžio „pavyzdžiui“, nors jis aiškiai rodo, kad nuostatoje paminėtų paramos rūšių, būtent finansinės, logistinės arba materialinės, sąrašas tėra visiškai orientacinis.

73 NIOC daro išvadą, kad Bendrojo Teismo pateiktas ginčijamo kriterijaus išaiškinimas yra klaidingas ir kad šis kriterijus neatitinka nuspėjamumo, pakankamo aiškumo ir tikslumo reikalavimų pagal Sąjungos teisę, nes remiantis juo neįmanoma nustatyti asmenų, kuriems galėtų būti taikoma ribojamoji priemonė.

74 Šeštojo apeliacinio skundo pagrindo antra dalimi NIOC teigia, kad „perrašydamas“ ginčijamą kriterijų Bendrasis Teismas pažeidė teisę į gynybą, nes ji negalėjo ginčyti jai pritaikytos ribojamosios priemonės kaip neatitinkančios šio „perrašyto“ kriterijaus, kurio nežinojo nei ji, nei Taryba.

75 Šio pagrindo trečia dalimi NIOC teigia, kad skundžiamo sprendimo 119 ir 140 punktai prieštaringi. 119 punkte Bendrasis Teismas teigia, kad ginčijamas kriterijus apima „tas paramos formas, kuriomis dėl jų kiekybinės ar kokybinės svarbos prisidedama prie tolesnio branduolinės Irano veiklos vykdymo“, o 140 punkte – kad šis kriterijus apima „bet kokią paramą, kuri, nors ir neturi jokio tiesioginio ir netiesioginio ryšio su branduolinių ginklų platinimo veiklos vykdymu, gali dėl jos kiekybinės ar kokybinės svarbos paskatinti tokios veiklos vykdymą teikiant Irano vyriausybei materialinius, finansinius ar logistinius išteklius ar priemones, dėl kurių ji gali tęsti branduolinių ginklų platinimo veiklą“. Tačiau parama, kuri, pasak apeliantės, neturi net netiesioginio ryšio su branduolinių ginklų platinimo veikla, negali kartu skatinti tokios veiklos. Šis skundžiamo sprendimo 119 ir 140 punktų prieštaravimas yra šio sprendimo motyvavimo trūkumas.

76 Taryba, palaikoma Komisijos, ginčija NIOC argumentus.

Teisingumo Teismo vertinimas

77 Pirmiausia primintina, jog Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad Sąjungos teisės aktų leidėjui turi būti suteikta didelė diskrecija srityse, kurios reikalauja jo politinio, ekonominio ir socialinio pobūdžio sprendimų ir kuriose jis turi atlikti sudėtingus vertinimus. Jis padarė išvadą, kad tik akivaizdžiai netinkamas šioje srityje nustatytos priemonės pobūdis, palyginti su kompetentingos

institucijos siekiamu tikslu, gali turėti įtakos tokios priemonės teisėtumui (Sprendimo *Sison / Taryba*, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 33 punktas ir Sprendimo *Taryba / Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 120 punktas).

78 Remiantis Teisingumo Teismo praktika, reglamentas, kuriuo numatytos ribojamosios priemonės, turi būti aiškinamas atsižvelgiant ne tik į sprendimą, priimtą įgyvendinant bendrą užsienio ir saugumo politiką ir nurodytą SESV 215 straipsnio 2 dalyje, bet ir į istorinį Sąjungos priimtų nuostatų ir šio reglamento kontekstą (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Taryba / Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 75 punktą ir Nutarties *Georgias ir kt. / Taryba ir Komisija*, C-545/14 P, EU:C:2015:791, 33 punktą). Tas pats pasakytina ir apie sprendimą, priimtą bendros užsienio ir saugumo politikos srityje, kuris turi būti aiškinamas atsižvelgiant į jo kontekstą.

79 Taigi skundžiamo sprendimo 118 punkte Bendrasis Teismas teisingai pažymėjo, kad ginčijamas kriterijus patenka į teisinį pagrindą, aiškiai apibrėžtą teisės aktų, reglamentuojančių Irano Islamo Respublikai taikomas ribojamąsias priemones, siekiamais tikslais, ir kad, be kita ko, Sprendimo 2012/35, kuriuo šis kriterijus pirmą kartą įtrauktas į Sprendimo 2010/413 20 straipsnio 1 dalį, 13 konstatuojamojoje dalyje aiškiai numatyta, kad lėšų įšaldymas turėtų būti taikomas asmenims ir subjektams, kurie „remia Irano vyriausybę, kad ji galėtų vykdyti branduolinę veiklą, susijusią su didesne platinimo rizika, arba kurti branduolinių ginklų siuntimo į taikinį sistemas, visų pirma asmenims ir subjektams, kurie Irano vyriausybei teikia finansinę, logistinę ar materialinę paramą“. Be to, jis teisingai nusprendė, kad Reglamento Nr. 267/2012 23 straipsnio 2 dalies d punkte taip pat nustatyta, kad ši parama gali būti „materialinė, logistinė arba finansinė“.

80 Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 119 ir 120 punktuose padarė išvadą, kad ginčijamo kriterijaus pakeitimu siekta išplėsti įrašymo į sąrašą kriterijų, kad jis apimtų atitinkamo asmens ar subjekto veiklą, kuri, net savaime neturėdama jokio tiesioginio ar netiesioginio ryšio su branduolinių ginklų platinimu, gali jį skatinti, nes per ją Irano vyriausybei teikiami materialiniai, finansiniai ar logistiniai ištekliai arba priemonės, kad ji galėtų toliau vykdyti branduolinių ginklų platinimo veiklą.

81 Šį aiškinimą pagrindžia reglamentavimo pokyčiai, išnagrinėti atsižvelgiant į Tarybos dokumentus. Šiuo klausimu primintina, kad Rezoliucijos 1929 17 konstatuojamojoje dalyje Saugumo Taryba atkreipė dėmesį į „Irano pajamų, gaunamų iš energetikos sektoriaus, ir Irano branduolinės veiklos, susijusios su didele platinimo rizika, finansavimo galimą tarpusavio ryšį“, o šis ryšys minimas skundžiamo sprendimo 5 punkte. Būtent siekdama atsižvelgti į šią aplinkybę Europos Vadovų Taryba prie jos 2010 m. birželio 17 d. išvadų pridėtoje deklaracijoje paragino Užsienio reikalų tarybą per būsimą posėdį patvirtinti Rezoliucijoje 1929 numatytų priemonių įgyvendinimo priemones; po šio raginimo tiek Sprendimu 2010/413, tiek Reglamentu Nr. 961/2010 buvo patvirtintos priemonės, skirtos, be kita ko, naftos pramonei.

82 Kadangi šios priemonės pasirodė nepakankamos nutraukti ar sustabdyti Irano Islamo Respublikos vykdomai branduolinei programai, 2011 m. gruodžio 9 d. Europos Vadovų Tarybos išvadose nuspręsta išplėsti Sąjungos ribojamųjų priemonių taikymo sritį, kaip pažymėta
Sprendimo 2012/35 6 konstatuojamojoje dalyje. 2012 m. sausio 23 d. išvadų dėl Irano 3 punkte Taryba primygtinai pabrėžė, kad tą pačią dieną patvirtintomis ribojamosiomis priemonėmis siekta sutrikdyti Irano vyriausybės teikiamą Irano branduolinės programos finansavimą, o ne pakenkti iraniečiams.

83 Būtent į šį tikslą Bendrasis Teismas atsižvelgė, kai skundžiamo sprendimo 119 punkte nurodė, kad ginčijamas kriterijus apima tas paramos Irano vyriausybei formas, kuriomis dėl jų kiekybinės ar kokybinės svarbos prisidedama prie tolesnio branduolinės Irano veiklos vykdymo. Taip Bendrasis Teismas ne „perrašė“ šį kriterijų, o jį išaiškino atsižvelgdamas į Tarybos siekiamus tikslus, kurie matyti iš tarptautinio ir Sąjungos reglamentavimo, susijusio su Irano Islamo Respublika, pakeitimų.

84 Be to, reikia konstatuoti, kad, priešingai, nei teigia NIOC, Bendrasis Teismas neiškreipė ginčijamo kriterijaus, kai skundžiamo sprendimo 118 ir 120 punktuose perteikdamas šį kriterijų praleido žodį „pavyzdžiui“. Iš tiesų, kaip pažymėjo Taryba, Bendrasis Teismas šiame 118 punkte paminėjo žodžių junginį „visų pirma“, pavartotą Sprendimo 2012/35 13 konstatuojamojoje dalyje, kuris yra žodžio „pavyzdžiui“ ekvivalentas. Maža to, paskutiniame 118 punkto sakinyje Bendrasis Teismas nurodė, kad aptariama parama „gali“ būti materialinė, logistinė arba finansinė, o tai reiškia, kad ginčijamas kriterijus gali apimti ir kitas paramos formas.

85 Lygiai taip pat, priešingai, nei teigia NIOC trečioje apeliacinio skundo šeštojo pagrindo dalyje, Bendrojo Teismo sprendimo motyvai nėra prieštaringi dėl to, kad skundžiamo sprendimo 119 punkte šis teismas paaiškino, jog ginčijamas kriterijus apima „tas paramos formas, kuriomis dėl jų kiekybinės ar kokybinės svarbos prisidedama prie tolesnio branduolinės Irano veiklos vykdymo“, o 140 punkte pabrėžė, kad šis kriterijus apima „bet kokią paramą, kuri, nors ir neturi jokio tiesioginio ir netiesioginio ryšio su branduolinių ginklų platinimo veiklos vykdymu, gali dėl jos kiekybinės ar kokybinės svarbos paskatinti tokios veiklos vykdymą teikiant Irano vyriausybei materialinius, finansinius ar logistinius išteklius ar priemones, dėl kurių ji gali tęsti branduolinių ginklų platinimo veiklą“.

86 Iš tiesų skundžiamo sprendimo 119 punkte Bendrasis Teismas išaiškino Sprendimu 2012/35 ir Reglamentu Nr. 267/2012 nustatytą kriterijų, o to sprendimo 140 punkte jis paaiškino, kaip ginčijamo kriterijaus nustatymas susieja paramos Irano vyriausybei teikimą ir branduolinių ginklų platinimo veiklos vykdymą. Šiuo atžvilgiu 140 punktui aiškumo netrūksta, dėl ko nebūtų galima jo lengvai suprasti, atsižvelgiant į jo kontekstą.

87 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad NIOC šeštuoju pagrindu neįrodė, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai aiškino ginčijamą kriterijų, atsakydamas į trečiąjį jam pateikto ieškinio pagrindą, susijusį su Sprendimo 2010/413 20 straipsnio 1 dalies c punkto ir Reglamento Nr. 267/2012 23 straipsnio 2 dalies d punkto neteisėtumu. Todėl šeštąjį apeliacinio skundo pagrindą, kuris yra nepagrįstas, reikia atmesti.

88 Kadangi visi pagrindai atmesti, apeliacinį skundą reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

89 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.

90 Pagal to paties reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

91 Kadangi Taryba reikalavo priteisti iš NIOC bylinėjimosi išlaidas ir pastaroji bylą pralaimėjo, NIOC turi padengti savo bylinėjimosi išlaidas ir iš jos priteisiamos Tarybos patirtos bylinėjimosi išlaidos.

92 Pagal Procedūros reglamento 140 straipsnio 1 dalį, taikytiną apeliaciniame procese pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. *National Iranian Oil Company* padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir iš jos priteisiamos Europos Sąjungos Tarybos patirtos bylinėjimosi išlaidos.

3. Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.